

Eerder verschenen van Lara Vedder:

Overpowered Once (juni 2017)

Overpowered Twice, juli 2018

Overpowered Twice

Lara Vedder

Chapter fifty-one

Carebella Yua Conway-

Een lichte ademhaling klinkt in mijn oor. Uitgeput draai ik mij een kwartslag om. Ik lig in mijn bed met de dekens stevig om mij heen. Even lijkt het te stoppen, de ademhaling, maar vlak daarna voel ik een briesje tegen mijn rechterwang waardoor ik direct mijn ogen open. Een lichte paarse gloed vult nog geen halve procent van mijn kamer. 'Lairth, ik had je toch gezegd geen grapjes uit te halen zodra we samen een kamer zouden delen?', fluister ik naar de andere kant van de kamer. Het is helemaal stil op die ademhaling na. 'Lairth?', fluister ik wat harder. Nog steeds geen teken. Langzaam haal ik de dekens omhoog en zet mijn koude voeten op de zachte vloerbedekking. Ik heb een gek gevoel. Het voelt zo onbetrouwbaar, maar aan de ene kant denk ik dat ik er gewoon nog aan moet wennen dat ik voor het eerst in mijn leven een kamer deel met iemand. Vorige maand zag ik al iets heel vreemds op het examenfeest buiten. Ik zat op het neongekleurde bankje en zag een meisje. Een bleek meisje met glimmende ogen. Eén van de ogen was grasgroen en de ander licht zeeblauw. Haar haren hadden een soort rode en paarse noorderlicht kleuren. Het was heel gek en raar om te zien. Misschien maakt dat alles zo onbetrouwbaar.

Dit is namelijk niet de eerste keer dat ik niet meer in slaap kan vallen. We zijn allemaal gelukkig flink uitgerust en alles, maar dat maakt het nog niet allemaal klaar. Luyara slaapt nu op Lairth zijn oude kamer. Misschien wilde zij gezelschap hebben en is ze naar ons toe gekomen? Of zou dat te vreemd zijn? Een felle witte lichtflits vliegt voorbij. Ik sta niet langer met mijn voeten op de vloerbedekking maar zweef in de lucht. Zonder adem te halen krijg ik alleen de naam van mijn tweelingbroer uit mijn mond. 'Lairth!' Ik word meegenomen maar door wat? Het gaat allemaal zo snel dat ik bijna niet kan beschrijven wat er allemaal te zien valt. Ik hap snel naar adem wanneer de snelheid wat minder wordt.

Het is net alsof de hele stad in een paar seconden voorbij ging. Iedereen is nu bezig met bouwen en het herstellen van de schade die de Lanaya's veroorzaakt hebben. Door de haren die voor mijn gezicht vliegen zie ik amper wat er gebeurt. Ik sluit mijn ogen en probeer maar te doen wat de keren hiervoor ook werkte. Lairth bereiken met mijn gedachten. Ik denk na en probeer hem te

bereiken. Ik zie mezelf voor mij. Snel open ik mijn ogen en schud Lairth heen en weer. 'Iemand neemt mij mee. Snel kom mij halen!', roep ik gehaast voor ik in kleine paarse stipjes verdwijn in de grond. Ik open mijn ogen en voel een soort rare straal. Degene die mij vast heeft wordt opzij geduwd. Het eerste wat ik zie zodra ik door de lucht vlieg is hoe ik mijn gezicht bijna in de aarde plant. Het gras is koud en zelfs een beetje nattig.

Ik kijk direct rond. Lairth spant hijgend zijn spieren aan en kijkt naar de persoon die mij vast had. De persoon is niet zomaar iemand. Het is een meisje... Het meisje met een groen oog en een blauw oog. Het meisje waarvan haar haren op een soort rood en paars noorderlicht lijken. Ze draait haar gezicht over haar schouder en kijkt met een boze blik naar Lairth. Op dat moment zie ik een flinke verandering in Lairth zijn gezicht. Zijn mond valt open en zijn ogen zenden geen woede meer uit. In zijn ogen is iets heel anders te zien. Laat ik maar zeggen dat zijn pupillen nog net niet in hartjes veranderen. Hij kijkt heel verbaasd met glinsterende rode ogen naar het meisje op de grond. Ze veegt door haar noorderlicht haren en zucht diep.

Lairth steekt beleefd met nog steeds hetzelfde verbaasde gezicht zijn hand uit naar het meisje. De boze blik op het meisje haar gezicht verandert in een neutraal gezicht. Ze steekt haar hand uit naar Lairth om hem vast te pakken tot er in de verte weer een ander geluid klinkt. Een vreemde donkerblauwe straal verbreekt het contact tussen het meisje en Lairth. Lairth zet geschrokken wat stappen naar achteren. Een jongen van ongeveer zeventien staat al snel vlak naast Lairth. 'Eerst tackel jij mijn zusje en daarna wil je haar hand ook nog vastpakken? Ik ken types zoals jij wel hoor', zegt de jongen dreigend om zijn zusje te beschermen. Lairth kijkt hem intimiderend aan. 'Jouw zusje wilde mijn zusje anders ontvoeren. Ik weet niet of dat nou zo netjes is', geeft Lairth als antwoord terug. Ze staren elkaar even dreigend aan. Het meisje staat op. 'Nu we toch alle vier van elkaar weten wat we zijn, kunnen we beter maar even kennis maken', zegt ze en ze veegt over haar blousje om de grassprietten eraf te halen. 'Mijn naam is Yinaya en dit is mijn broer Meru', zegt Yinaya die eerst naar haarzelf wijst en vervolgens naar haar oudere broer. Ik zie dat Meru begint te zuchten en zijn armen over elkaar slaat.

'Mayu, je wilt toch geen vrienden worden met deze lompe tackelaar?', vraagt Meru alsof ze hier met z'n tweeën staan en wij ze niet kunnen horen. Lairth haalt zuchtend zijn armen omhoog. Snel loop ik naar Lairth toe en sla mijn arm

om hem heen. 'En deze lompe tackelaar is Lairth en mijn naam is Carebella. Wij zijn een tweeling en sinds deze zomer ontdekten wij dat we Menselijk Onsterfelijke Objecten zijn', vertel ik de twee voor ons. Ik zet een soort neppe enthousiaste glimlach op terwijl Lairth met zijn ogen begint te draaien en zucht. Yinaya begint te lachen. 'Superleuk jullie te ontmoeten, Lairth en Carebella', zegt ze zachtjes. Ze kijkt naar Lairth. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Lairth een glimlach krijgt wanneer Yinaya naar hem kijkt. 'Waarom noemt Meru je eigenlijk Mayu en geen Yinaya?', vraag ik direct nieuwsgierig. Yinaya haalt haar schouders op. 'Officieel heet ik Yinaya Mayu Clafth, maar de meeste mensen vinden Mayu beter bij mij passen dus spreken ze mij ook liever zo aan', vertelt Mayu. Meru zucht. 'Wat was je nou eigenlijk van plan met die paarse?', vraagt Meru aan zijn zusje. Mayu loopt naar haar broer. 'Ze is net zoals wij en ik dacht dat we daar misschien wel veel van konden leren. Jij denkt ook altijd dat je alles alleen aankan zonder ook maar een klein beetje hulp hé?', vraagt Mayu.

Meru zucht en trekt Mayu uit de buurt van Lairth. 'Ik wil niet dat je met deze twee optrekt. We horen niet eens op deze wereld thuis', zegt Meru. Verbaasd kijk ik hem aan. 'Bedoel je dat jullie uit een andere wereld komen?', vraag ik nieuwsgierig. Meru begint wat te mompelen. 'Natuurlijk komen we vanuit een andere wereld', zegt hij alsof dit al de duizendste keer is dat hij dit moet herhalen. Mayu begint weer te lachen. 'Wij leven in ILVA05. Dat is de virtuele wereld en die is sinds kort hier op de aarde geland. Wij twee waren de enigen daar en we hebben nog nooit echte levende mensen gezien. Toen ik hier op de aarde aankwam, stapte ik in een gekke trein en toen ik jou zag, wist ik dat je net zoals wij zou zijn', zegt Mayu enthousiast.

Ik knik. 'Maar in plaats van mij te ontvoeren kon je ook gewoon een gesprek starten', leg ik haar even uit voor de volgende keer. Ze knikt. 'Het spijt mij. Meru vertelt mij meestal wat ik moet doen', zegt ze zachtjes. Mayu en Lairth kijken elkaar aan. Ik zie in Mayu haar ogen dat ze alleen maar meer beginnen te glinsteren dan dat ze al deden. Meru heeft donker gouden haren met bestwel angstaanjagende geel/ oranje ogen. Ze gloeien heel erg alsof hij de zon in zijn ogen heeft staan. Misschien dat hij daarom ook de hele tijd zo overbezorgd en bozig was. Dit zal een hele nieuwe tijd worden voor ons alle vier. Zij hebben nooit echt contact gemaakt met deze wereld en wij hebben nooit andere MOO's gezien die ons niet direct willen vernietigen.

Chapter fifty-two

Carebella Yua Conway-

Het is alweer de volgende dag. De zon schijnt gelukkig, het wordt weer zomer. Het is half mei dus het mag ook wel. Deze winter was niet zo heel koud gelukkig, maar toch ben ik meer een type die van lente en zomer houdt. Zo zijn wij Conway's haast allemaal. Alleen Jareth vindt het nog geweldig om in de sneeuw te spelen. De slaapkamerdeur van Lairth en mij vliegt open. 'Tweeling, we hebben een probleem', zegt Careze II gestrest en hard. Ik schrik wakker en kijk naar de gestreste Careze II die wacht tot hij onze aandacht heeft. 'Nog niet zo heel lang geleden heb ik ILVA05 gelanceerd, weten jullie dat nog?', schreeuwt hij bijna. Ik zet mijn tanden op elkaar en knik voorzichtig. 'Nou, het blijkt dus dat er twee objecten ontsnapt zijn uit ILVA05 en nu lopen die ergens rond op deze wereld', roept Careze II. Hij pakt een voorwerp van het bureau om weg te smijten. Lairth springt gehaast zijn bed uit en houdt hem snel tegen. 'Wow, wow, woow... Je mag dan wel boos zijn, maar het is niet nodig om te gooien. Leef je woede maar op iets anders uit.' Lairth grist het voorwerp uit zijn handen en verbergt het in een bureaula. Careze II zucht diep. 'Wat moeten we hier nou mee, tweeling?', vraagt hij nog steeds woedend. Ik kijk Lairth aan. 'Wat als je zelf ook naar ILVA05 gaat? Het is altijd wel tof om dingen te weten, maar om alles in die nieuwe wereld echt met je eigen ogen te zien is het allerbeste. Daar kan je het meeste informatie vandaan halen', zeg ik wijs. Careze II knikt met een scheve glimlach.

Aan zijn gezicht te zien zit hij flink na te denken over wat hij allemaal uit gaat voeren. Hij knikt even later weer. 'Weet je wat, Carebella? Je hebt gelijk. Ik moet alles met mijn eigen ogen bekijken en zien of er iets veranderd is in de ILVA05, zoals ik het ken. Mijn spionnen kunnen wel van alles gaan roepen, maar de waarheid zullen we dan niet snel ontdekken.' Lairth en ik kijken elkaar aan. Careze II is weer eens met zichzelf in gesprek over wat hij allemaal gaat doen. Dit doet hij al vanaf dat we alle drie nog heel klein waren. Careze II loopt naar mij toe. 'Carebella, ik wil dat je met mij mee gaat. Als er iets gebeurt in die wereld, wil ik dat er magische bescherming is', zegt Careze II, terwijl hij mijn pols vastpakt en mij uit bed trekt. Lairth gooit zijn armen in de lucht. 'En mij achterlaten terwijl jullie een nieuwe wereld binnen treden? Wat zouden jullie

wel niet denken als het omgekeerd was!', roept Lairth nu een beetje boos. Waarschijnlijk was hij vandaag al wat prikkelbaar. Ik kijk mijn grote broer aan.

'Zou je misschien beneden kunnen wachten? Ik moet Lairth nog even wat vertellen', zeg ik zachtjes. Careze II knikt diepzinnig voor hij de kamer verlaat. Ik loop naar Lairth toe en ga naast hem op zijn bed zitten. 'Kom op, Lairth. We weten beiden wie die ontsnapte bronnen zijn toch?', vraag ik hem zachtjes. Lairth krijgt langzaam een brede glimlach op zijn gezicht. 'Mayu en Meru', knikt hij. Ik gluur nog even snel naar de deur om te kijken of Careze II er niet toevallig staat. 'Dan weten we beiden dat we Meru niet in toom kunnen houden, maar jij kan Mayu beschermen en helpen ontdekken hoe de Aarde voor haar zal zijn', vertel ik hem.

Voor ik verder nog iets tegen mijn tweelingbroertje kan zeggen, is hij al opgestaan en heeft het huis met zijn hoverboard verlaten om Mayu te zoeken. Zo komt Careze II mijn slaapkamer weer binnen. 'Ben je klaar om te vertrekken naar ILVA05?', vraagt hij met zijn armen over elkaar. Ik krijg een glimlachje op mijn gezicht en knik. 'Ik ben er helemaal klaar voor, grote broer', zeg ik voor wij het huis ook verlaten. Onderweg naar ILVA05. De virtuele wereld.

Onbekend-

Met een sprong verlaat ik de trainen die met een flinke snelheid voorbij *racen*. Door een koprol maak ik contract met de grond en wacht tot de train langs mij gegaan is. Visioenen zitten al een lange tijd vast in mijn hoofd. Visioenen over Cazary, Larue en Miroku Lanaya. Misschien moet ik ze maar eens gaan waarschuwen... Of zal ik ze niks vertellen en de drie overnemen om te kijken of het echt allemaal waar is wat ze mij verteld hebben? Langzaam sta ik op en haal mijn hoverboard tevoorschijn. Vlak daarna spring ik erop en zorg dat ik in de buurt kom van de drie Lanaya broers. Mijn visioenen waren heel raar. Er was een meisje... Een meisje met bruin haar en paarse ogen. Een deel van haar haren waren ook paars, maar het lijkt alsof ze deze wereld en de levens van mensen als pionnen in haar gemene spelletje gebruikt. Zou het mogelijk zijn dat de Lanaya broertjes haar al kennen of dat zij hen manipuleert? Ze zijn nog niet zo heel lang geleden opgepakt omdat ze heel veel levens geëindigd hebben en zelfs hele steden verwoest hebben in Nederland. Maar er is iets dat nog ontbreekt, want waarom kan ik dit niet geloven? Waarom kan ik niet geloven dat zij de slechten in dit hele verhaal zijn? Ik spring van mijn hoverboard om de

weg te zoeken naar Miroku Lanaya zijn huis. Zover ik mij kan herinneren woonde ze in de buurt waar ik mij nu bevind. Als ik ze een bericht zou sturen komt alles zo minder persoonlijk over en vooral verrassend. Misschien weten ze niet eens meer wie ik ben.

De laatste keer dat ik Miroku had gezien was hij nog een jongetje van twaalf jaar. Rond die tijd was ik namelijk nog maar zes. Ik zucht diep en begin zacht in mezelf te praten. 'Een meisje met bruin haar en gloeiende ogen. Bruin haar en gloeiende ogen', zo herhaal ik dat een aantal keer. Achter mij hoor ik ineens geluid vanuit een boom. Een jongen verschijnt achter mij. Hij is ongeveer even lang als ik en daarom lijkt het ook alsof we dezelfde leeftijd hebben. 'Een meisje met bruin haar gloeiende ogen?', vraagt hij verbaasd. Ik kijk hem verbaasd aan aangezien ik mij zonet helemaal kapot schrok toen hij ineens achter mij stond. Mijn hart gaat nog steeds flink tekeer nadat ik wat gerustgesteld was over wie er ineens achter mij stond. Ik knik langzaam. Hij ziet er anders uit. Deze jongen heeft haast donker goud haar en door zijn enge ogen lijkt hij ook niet echt menselijk. Ze zijn namelijk een beetje geel en oranje. 'Heb jij je iriskleur laten veranderen?', vraag ik zonder eerst antwoord te geven op zijn vraag.

Hij schudt zijn hoofd en zet een aantal stappen dichterbij mij. 'Ik ben een Menselijk Onsterfelijk Object. MOO afgekort en over een tijdje zullen er alleen nog maar objecten zoals ik rondlopen over deze wereld.' Ik probeer serieus over te komen. 'Jij bent zoals dat meisje', zeg ik hard. Hij knikt en steekt zijn hand uit. 'Meru Clafth, ik ben hier om deze aarde te veranderen met een nieuw soort. Zou jij een van de eersten willen worden?', vraagt hij op een dreigende manier. Ik pak zijn hand vast en schud hem even. 'Illeves Moreno en ik denk niet dat ik een geschikt persoon ben voor je 'experimentje'', zeg ik hem duidelijk.

Meru laat mijn hand los en legt zijn armen over elkaar. 'Dat komt dan goed uit voor jou. Een experiment zal jij niet worden.' Op dat moment grijpt hij mij bij mijn armen en drukt mij tegen een lantaarnpaal. Door zijn fel geel/oranje ogen lijk ik bijna de controle over mijn eigen lichaam te verliezen. 'Je bent toch echt veel beter geschikt als mijn linkerhand samen met je drie neven', zegt Meru dreigend voor mijn zicht zwart wordt. Niet heel veel later zie ik een fel licht. Nu ben ik net als hij. We hebben hetzelfde doel om op de wereld een nieuw soort mensenras te laten leven.

Chapter fifty-three

Carebella Yua Conway-

Met onze *hoverboarden* gaan we net weer onze wereld in. Het was zo raar om ergens anders te zijn. Maar toch voelde ik mij krachtiger dan ooit toen ik daarbinnen was. Careze II springt met een halve draai van zijn hoverboard af en gaat voor mij staan. Snel rem ik af en maak ook weer contact met de vaste grond. 'Hoe was het om als een van de eerste in een andere wereld te zijn?', vraagt Careze II. Ik knik tevreden. 'Het was toch best wel leuk. Alleen jammer dat we niet verder kwamen dan het eerste deel', zeg ik. Mijn broer knikt. 'Er komt wel een tijd dat je verder dan dit zal komen. Vroeg of laat ken je deze wereld nog beter dan ik.' Ik begin te lachen. Careze II wrijft over mijn hoofd en haalt mijn losse haren door de war. Hij begint te lachen voor we ons huis binnen lopen. Vermoeid ga ik naar mijn kamer toe om mezelf vervolgens op bed neer te laten vallen. 'Moe?' Hoor ik aan de andere kant van de kamer. Ik draai mijn gezicht de andere kant op. Mayu zit met haar benen over elkaar op mijn bureau. Lairth strijkt met zijn hand door haar noorderlicht gekleurde haren. Ik knik. 'Ik ben echt doodmoe als je begrijpt wat ik bedoel', mompel ik met halfgesloten ogen. Mayu knikt. Lairth grijpt haar om haar middel vast en haalt haar van het bureau af. Mayu loopt naar mij toe en leunt voorover.

'Hopelijk vond je ILVA05 leuk genoeg om nog eens terug te gaan. Nu jullie oudere broer weer op zijn kamer zit, kunnen wij met z'n drieën vertrekken en dan laat ik jullie alle plaatsen zien die ik ken', zegt ze enthousiast. Ik zucht diep. 'Kan dat ook vannacht zodat we eerst nog de tijd hebben om uit te rusten voor we vertrekken naar ILVA05?', mompel ik weer. Mayu knikt duidelijk. 'Maar natuurlijk kan dat. De kans is maar vijftientig procent dat Meru er ook is', zegt Mayu zacht. Ik staar haar direct met grote ogen aan. 'Meru is wel het ergste wat we daar in ILVA05 tegen kunnen komen', zegt Lairth voor ik het doe. Mayu kijkt Lairth met een serieuze blik aan. 'Oh, kom op. Mijn broer is toch niet zo verschrikkelijk na jullie eerste echte ontmoeting?', vraagt Mayu een beetje teleurgesteld. Ik begin te lachen en volgens mij doet Lairth zijn uiterste best om zich in te houden voor Mayu. 'Wij noemen jouw broer liever het zwarte gat', zeg ik lachend. Mayu stoot met haar vuist tegen mijn schouder.

'Carebella, ik wil niet dat je zo over hem praat', zucht ze. Lairth slaat zijn armen om Mayu heen. 'Vat het niet te persoonlijk op. Meru is alleen een tikkie agressief en aangezien wij hem nou niet echt goed kennen kan hij ook nog eens gevaarlijk zijn', stelt Lairth haar gerust. Mayu knikt. 'Hij beschermt mij gewoon veel. Meer is het echt niet', zegt ze zacht. Deze avond is Mayu bij ons blijven slapen. Ze ligt nu bij Luyara op de kamer die eigenlijk maar een kamer verderop was. Het is eigenlijk best wel leuk dat Lura nu al een tijdje bij ons woont. Ze is nu net een deel van onze familie en ze doet ook haar eigen ding waar en wanneer ze dat wilt.

Ergens midden in de nacht, rond half drie word ik wakker geschud door, nog steeds, mijn wekker. 'Goedenacht Carebella, maak je snel klaar zodat we naar Mayu kunnen', fluistert Lairth. Ik knik terwijl ik zelf nog half in slaap ben. Zo zijn er tien minuten voorbijgegaan waarin Lairth Mayu wakker maakte en ik mezelf klaar maakte zodat we konden vertrekken. We ontmoeten elkaar beneden bij de voordeur. 'Het is eindelijk tijd dat ik jullie ILVA05 ga laten zien', fluistert Mayu enthousiast. De deur opent en alle drie springen we op onze hoverboarden.

Na een korte tijd op onze hoverboarden staan we voor de ingang. Ik krijg een glimlach op mijn gezicht. Het voelt goed om weer terug te zijn op deze plaats. Op een vreemde manier voel ik mij krachtiger als ik in de buurt kom van ILVA05. Mayu steekt haar handen naar mij en Lairth uit. Lairth begint te blozen en pakt haar ene hand vast. Ik pak de andere voor ze ons lachend naar binnen trekt. Bij het begin is een soort zwarte cilindervormige gang met allemaal letters, cijfers en symbolen in neonkleuren. Dit is ook het deel waar ik met Careze II geweest ben. Eigenlijk waren we niet echt verder gegaan dan dat. Toch ziet het er fantastisch uit. 'Het lijkt misschien een normale , maar buiten deze letters zitten de wegen', legt Mayu uit. Ze trekt ons de cilindervormige gang uit. Zwevend gaan we naar een soort afdakje met een nieuwe buis naar beneden. Mayu gaat weer lekker enthousiast als eerst met een flinke snelheid naar beneden. Ik kijk Lairth aan. 'Dames eerst', zegt Lairth een beetje misselijk. Ik begin te lachen en volg Mayu naar beneden. De buizen zijn van binnen heel donker en koud tot na vijf seconden kleine sterretjes verschijnen die met mij naar beneden gingen.

Wanneer ik de grond weer onder mijn voeten voel, zie ik Mayu op de grond liggen. Ze heeft haar ogen gesloten. 'Goedenacht *Purpleyes*', hoor ik vlak voor mij. Direct gaan mijn ogen richting de stem van Cazary. 'Wat hebben jullie met

Mayu gedaan!?', roep ik woedend naar het clubje voor mij. Meru loopt naar zijn zusje en tilt haar op. 'Relax toch, we gaan haar niks aan doen', zegt Meru en geeft haar door aan een jongen met felgele ogen en plukken in zijn haren. Er is een nieuwe bij? Langzaam probeer ik naar achteren te stappen zodat ik terug omhoog kan. 'Waag het om nog een stap te zetten en er volgen nare consequenties voor jou, paarse!', roept Meru woedend. Van zijn stem schrik ik altijd wel op een of andere manier. Hij krijgt een soort dubbele stem die veel kwader klinkt dan zijn normale stem. Op dit moment hoop ik dat Lairth verstandig is en zich erbuiten houdt. Misschien is zijn angst voor kleine ruimtes toch wel handig. 'Illeves, we weet wat je moet doen', zegt Meru en hij geeft met zijn hoofd een seintje naar mij. Cazary neemt Mayu van hem over. Illeves kijkt op naar mij en springt naar voren.

Vlak daarna verdwijnt hij in allemaal kleine stukjes en verschijnt dan ineens nog geen tien centimeter voor mij, waardoor ik mij helemaal kapot schrik. Hij grijpt mijn armen vast en gaat achter mij staan. 'Ik heb haar, Meru', zegt Illeves terwijl hij extra kracht op zijn armen zet. Meru maakt met zijn handen een bol en haalt het daarna met een snelle beweging uit elkaar. Een grote lichtblauwe en doorzichtige bol maakt zich voor Meru groot. Meru gooit zijn armen naar voren en Illeves springt opzij. De bol komt tegen mij aan waardoor ik gevangen zit. Het zweeft een meter van de grond af en doet voor de rest helemaal niks. Direct begin ik in paniek te raken. Ik klop een aantal keren tegen de bol aan maar het heeft geen effect. 'Wat wil je met mij gaan doen?', vraag ik en ik probeer rustig te blijven.

Het groepje neemt een beetje afstand van Meru wanneer hij naar voren loopt en naar mij kijkt. 'Het is tijd dat Mayu weer het enige meisje wordt met bovennatuurlijke krachten. Maar wees gerust, je broertje is hierna aan de beurt', zegt Meru rustig. De bol wordt wat kleiner waardoor ik juist alleen maar meer in paniek begin te raken. 'Laat mij hieruit, ik heb claustrofobie!', roep ik naar Meru. Hij begint te lachen. 'Ieder persoon is een open boek voor mij, Carebella. Je maakt mij niks wijs als het gaat om fobieën of angsten. Je hartslag gaat trouwens wel erg snel ineens. Misschien ben je dan toch wel bang voor mij', dreigt Meru naar mij. De bol waar ik in gevangen zit wordt steeds donkerder gekleurd. Dit was het dan...

Chapter fifty-four

Carebella Yua Conway-

Meru krijgt een flinke grijns op zijn gezicht. Meru steekt zijn hand naar mij uit en sluit zijn ogen. Hij haalt zijn hoofd naar beneden en ademt rustig door. Hoe heeft Meru de kracht gekregen om de kracht van anderen zoals ik te stelen? Is het eigenlijk wel stelen of neemt hij ze af? Als hij nog sterker wordt dan dit kan hij een grote bedreiging voor de wereld zijn. Dat is niet wat we allemaal willen. Bij de jongens zie ik een beweging. Mayu komt weer bij. Zonder ook maar de kleinste glimlach te tonen kijk ik toe wat ze van plan is. Wazig kijkt ze om zich heen terwijl ze voorzichtig haar gloeiende hand naar haar voorhoofd brengt. Nog geen vijf seconden later realiseert ze zich hoe de situatie voor ons eruit ziet. Aan de manier waarop ze haar lippen beweegt, zie ik dat ze mijn naam wil zeggen. Ik sluit mijn ogen en haal diep adem. Meru zijn kracht begint negatieve spanning op mijn spieren te zetten.

Een lichte schok gaat van alle kanten door mijn lichaam tot aan mijn hart. Het gevoel van je krachten verliezen is gelukkig wel minder erg dan ik verwacht had. Doordat ik Meru nu wel een beetje ken, weet ik dat dit niet het enige zal zijn. Mensen en MOO's pijn doen zit in zijn bloed. Het geluid van Lairth zijn stem klinkt achter mij. Mayu, die inmiddels al rechtop staat, stampet met haar rechervoet op de grond en strekt haar armen horizontaal naar voren toe. Drie kleuren stralingen combineren zich. Vanaf Lairth komt een roosjesrode straling en bij Mayu komen zeeblauw en grasgroen. Mayu bijt stevig op haar tanden wanneer ze samen met Lairth de straling naar Meru brengt.

Voorzichtig draait ze haar uitgestrekte armen naar haar broer toe. Meru begint schokkende bewegingen te maken met zijn ledematen en vlak daarna ook zijn lichaam. Flitsen springen uit Meru voor hij zijn nek omhoog haalt en op zijn knieën naar voren valt. Zijn pikzwarte ogen worden donkergrijs. Miroku en Illeves sprinten naar hun leider en vangen hem op. De gecombineerde straal van Lairth en Mayu trekt zich snel terug in hun armen. Zo verdwijnt de krachtbol die om mij zit. Mijn voeten landen op de grond alsof ik ineens drie keer mijn eigen gewicht ben. Ook ik val op mijn knieën op de grond. Met gesloten ogen probeer ik op adem te komen. Ook het gevoel van dat ik geëlektrocuteerd ben, is verdwenen, maar hoe zit het dan met mijn krachten? Zouden die ook

verdwenen zijn? 'Meru! Kun je mij horen?!', snauwt de stem van Miroku vlak voor mij. 'Wat denk je zelf, slimmerik! Zijn ogen zijn gesloten!', roept Larue woedend. Vier handen wikkelen zich om mijn armen heen.

Het zijn Lairth en Mayu die mij omhoog helpen. Zo snel als ze loslaten, ben ik geneigd weer op de grond neer te vallen. 'Hou je sterk, Carebella', fluistert Mayu die mij hoopvol aankijkt. Haar glimmende ogen laten mij knikken als een gehyponotiseerde gek. Ik sla mijn ene arm om Lairth heen om stabiel rechtop te kunnen blijven staan. Meru zijn borst gaat ineens een stuk omhoog. Hij ademt diep in en opent zijn ogen tot er een woeste blik op zijn gezicht te zien is. 'We moeten hier wegwezen', fluistert Mayu één en al gestrest. Mijn oogleden vallen haast dicht. Het is voor mij niet te doen op deze manier. Ik schud mijn hoofd. 'Ik zal jullie alleen maar tegenwerken. Mijn zwakte kan hen niet aan en jullie kunnen hen niet aan met nog een extra persoon als belasting', vertel ik de twee. Lairth werpt een scherpe blik naar mij toe. 'Je denkt toch niet dat we jou overgeven aan hen? Want daar zijn wij niet voor gekomen', zegt Lairth.

Hij zet zijn boventanden op zijn lip wat voor mij een teken is dat hij flink nadenkt over een ontsnapingsplan. Meru wordt rechtop gezet door zijn 'hulpjes', om het zo even te noemen. 'Yinaya! Kies je echt voor die twee in plaats van je bloedeigen broer!?', roept Meru woedend naar haar. Een schuldige blik laat haar zwijgen. 'Waarom deed je dat?! Ik wil antwoorden, Yinaya!', schreeuwt hij. Zijn aderen springen haast zijn vel uit met een pikzwarte gloed. Ook zijn ogen worden groter. Of het zijn pupillen of irissen zijn kan je niet zien. In Meru zijn ogen zijn ze niet te scheiden. 'Het is Mayu voor jou, en je schakelde mij uit en wilde mijn vriendin pijn doen!', roept Mayu terug met een zielige stem. Meru zwijgt. Doordat Mayu over het uitschakelen van haar begon, kon Meru geen kant meer op om haar over te halen. 'Kom nu meteen hierheen, Mayu', zegt Meru rustiger. Vlak daarna worden zijn aderen iets dunner en gaan zijn wenkbrauwen ook weer kalm aan staan. Mayu pakt haar eigen hand vast en haalt haar hoofd omlaag wanneer ze naar haar broer rent. Meru zet haar veilig achter zich voor hij het weer op ons twee gemunt heeft. Meru zet een stapje naar voren en hij verliest zijn aandacht voor ons twee wanneer Mayu hem vastpakt. 'Doe dit nou niet', fluistert ze naar hem met een smekend gezicht.

Even staart hij zijn zusje aan. 'Cazary, hou Mayu bij je. Ik moet met die twee afrekenen', zegt Meru even later. Cazary volgt zijn bevel op en houdt Mayu vast bij haar schouders. Zekijkt met een hopeloze blik vol teleurstelling op. Lairth

krimpt zijn handen in elkaar. Zijn hartslag is als een kloppend gevoel in mijn hoofd te horen. 'Rustig aan, we komen hieruit', fluister ik zacht naar hem. Nog geen seconde later hoor ik iemand op de grond neerkomen achter Lairth en mij. Ik word omhooggetild en op een hoverboard gezet met een van de spionnen van Careze II. Ik krijg een glimlach op mijn gezicht. 'Careze II, je bent ons komen opzoeken', zeg ik trots. Careze II springt over mij heen met zijn hoverboard en maakt een horizontale salto tot hij voor ons belandt. De spion die mij is komen redden heeft duidelijk een idee van wat hij aan het doen is. Hij slaat zijn arm om mij heen en zorgt ervoor dat ik op hem kan leunen terwijl we terug omhoog gaan. Zo snel mogelijk weer terug naar de Aarde. Snel kijk ik over mijn schouder. Sommige spionnen maken echt geen schijn van kans tegen Meru, maar hij heeft ook zijn handlangers al ingeslagen. Careze II grijpt Lairth bij zijn arm. 'Kom, we gaan naar huis', zegt hij serieus. Zonder dat ik Lairth zijn gezicht kan zien, weet ik hoe hij nu voor zich uit staart.

Ik kan het zelfs heel goed beschrijven. Hij staart naar Mayu die hij nu achter moet laten omdat de Lanaya's haar hebben. 'Carebella is het toch?', vraagt de spion die mij met zich meeneemt. Snel kijk ik naar hem. Zijn bruine ogen en een glimlach zorgen ervoor dat ik mij veiliger bij hem ga voelen. Hij is volgens mij rond de achttien jaar en een halve kop langer dan ik. Ik knik. 'Ik had toch echt niet verwacht dat ik jou zou redden, maar soms verloopt een missie nou eenmaal anders dan je zou denken', zegt hij wanneer hij zijn concentratie weer op de wegen voor ons houdt. Ik knik weer. 'Het hele leven verloopt anders dan verwacht', vertel ik hem.

Met deze spion kom ik weer aan op de aarde in onze stad. Al vrij snel remt hij zijn hoverboard af. 'We zijn terug. Wat wil je nu doen? Moet ik je naar huis brengen of wacht je op Careze II?', vraagt hij. Ik haal mijn schouders op. 'Zolang ik hier maar niet alleen hoeft te wachten', zeg ik totaal emotioneel. Hij glimlacht. 'Geen zorgen, ik laat je niet in de steek.' Het duurde waarschijnlijk wel een half uur voor Lairth en Careze II bijna tegen ons aan botsten toen ze uit ILVA05 scheurden. Twee mensen vallen van hun hoverboard af, waaronder Lairth. Hij kruipt naar mij toe. 'Geloof mij, zo'n achtervolging als deze was echt het spannendste wat ik ooit mee heb gemaakt, maar het is gelukt. We zijn ontsnapt... Maar helaas wel zonder Mayu.'

Chapter fifty-five

Carebella Yua Conway-

Lairth en ik zitten op de ban wat te praten. 'Wat wil jij gaan doen deze zomer?', vraag ik aan Lairth. Hij zit dromerig te denken. 'Ik denk dat ik maar weer eens op zoek ga naar het noorderlichthaar meisje', zegt Lairth dromerig. Ik begin te lachen. 'Je bedoelt Mayu?', vraag ik. Hij knikt terwijl hij nog steeds dromerig de lucht in staart. 'Ja, Mayu. Dat was haar naam.' Jareth rent langs en knipt met zijn vingers vlak voor Lairth zijn ogen. Hij kijkt mij daarna aan alsof hij niet helemaal dromerig verdwenen was. 'Maar wat wil jij gaan doen?', vraagt hij serieus. Ik haal zuchtend mijn schouders op. 'We gaan dit jaar sowieso niet op vakantie, dus ik zou niet weten wat ik dan zou moeten doen', zeg ik maar. Lairth denkt na en zet zijn duim tegen zijn kin. 'Waarom ga jij niet eens met Martar praten? Je hebt hem nooit echt meer gesproken na het examenfeest', zegt Lairth wijs. Ik schud mijn hoofd. 'Dat durf ik niet', zeg ik verlegen. Lairth gaat er even goed voor zitten. 'Maar zou je dan niet willen weten hoe hij gereageerd had als je was blijven staan?', vraagt Lairth. Ik knik even. 'Daar heb je een punt, maar ik heb hier de moed gewoon niet voor', beken ik.

Lairth staat op en trekt mij van de bank af. 'Dat is onzin, Carebella. Jij gaat nu naar boven en je omkleden en dan ga je naar Martar toe', beveelt hij mij. 'Alleen als jij toegeeft dat je Mayu leuk vindt', antwoord ik. Ik kijk hem recht in zijn ogen aan om een staarwedstrijd te beginnen. Hij probeert serieus te kijken, maar barst al snel in lachen uit, net als ik. Nadat we uitgelachen zijn besluit ik maar te doen wat Lairth mij vertelde... Of eerder beveelt. Ik druk op de juiste knopjes op mijn horloge zodat mijn pyjama in alledaagse kleding verandert. Mijn haren zet ik in twee staarten en loop naar de deur. 'Veel plezier bij Martar', zegt Lairth plagerig. Ik kijk over mijn schouder zodat ik hem net kan zien. 'En jij veel plezier bij Mayu', zeg ik lachend voor ik het huis verlaat. Ik pak mijn hoverboard uit mijn zak en gooi het voor mij neer. Het is tijd om naar Martar te gaan en te kijken of we nog steeds even goede vrienden zijn als voor ik hem vertelde dat ik hem wel leuk vind.

Ik neem vooral alle tijd om naar hem toe te gaan. Het was hier ongeveer een kwartiertje vandaan dus kon ik heel rustig nadenken over wat ik zou moeten zeggen als hij de deur opent en hij mij ziet. Mijn gevoel voor hem is nou niet echt meer geworden in de tijd dat ik hem niet gezien en gesproken heb.